

SI SÓC DALT ELS MORUNYS...

Si sóc dalt els Morunys quan tot, masos i munts i ocells són aurora, i miro la vall i la conca, tot és una mar d'escumes silencioses; si sóc a l'ampla platja quan tot, cases i gent, vespreja, però em giro a mirar el mar, tot és un bosc frondós amb espessor de branques: També quan sóc amb tu, ara ets la nit amb plugim de pòl·lens i crits mig ofegats per la brossalla —sota un sol de migdia de mar, amb claror de pins i entre aigües llumejants—; ara ets un camp assolellat, sota un cel net, amb flors als cims i càntics —a nit ja entrada, a la cambra de dalt, entre coixins llisquívols i el balcó mig obert per a escoltar les veus que només tu i jo copsem.

J. V. Foix
Darrer comunicat